

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. Пловдив, 07.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мария П. Шишкова

Членове: Миглена Р. Маркова
Силвия Люб. Алексова

при участието на секретаря Христина В. Христова
в присъствието на прокурора В. Т. Хр.
като разглежда докладваното от Силвия Люб. Алексова Въззивно
административно наказателно дело № 20215300601416 по описа за 2021
година

С Решение № 540/05.05.2021 г., постановено по АНД № 2600/2021 г. по описа на Районен съд – гр. Пловдив, III-ти н.с., обвиняемият Д. Й. К., е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“, вр. чл. 342, ал. 1 от НК, за това, че на 04.01.2020 г. в гр. К., обл. Пловдив, при управление на моторно превозно средство – лек автомобил, марка „Опел“, модел „Зафира“, с рег. № ***, е нарушил правилата за движение, а именно:

- чл. 20, ал. 2 от ЗДвП: „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“

- чл. 116 от ЗДвП: „Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към децата, към хората с трайни увреждания, в частност към слепите, които се движат с бял бастун, към слепо-глухите, които се движат с червено-бял бастун и към престарелите хора.“

и по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на В.Т.Г., изразяваща се в счупване на бедрената кост в горната част, довело до трайно затрудняване движенията на долен ляв крайник, като на основание чл. 378, ал. 4, т. 1 от НПК, вр. чл. 78а, ал. 1 от НК, е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лв.

На основание чл. 78а, ал. 4, вр. чл. 343г, вр. чл. 343, ал. 1, б. „Б“, предл. 2-ро, вр. чл. 342, ал. 1 от НК, на обвиняемия е наложено административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК, обв. К. е осъден да заплати направените в хода на досъдебното производство разноски в размер на 603.40 лв., по сметка на ОДМВР – гр. Пловдив.

Срещу така постановения съдебен акт, е постъпила въззивна жалба от Д.К., депозирана чрез адв. К.Д.. Жалбата е бланкетна, като в нея не са посочени конкретни доводи срещу обжалваното Решение.

Към въззивната жалба е постъпило и допълнително изложение от обвиняемия, отново депозирано чрез адв. Д., в което се твърди, че доколкото първоинстанционното производство е протекло без участието на защитник, обв. К. не е бил наясно с факта, че свидетелството му за управление на МПС, ще бъде отнето. Излагат се аргументи и относно това, че трудовите задължения на обвиняемия са свързани с извършването на транспортни дейности, поради което и на същия се налага ежедневно да управлява моторно превозно средство. Освен това, се сочи, че обв. К. полага грижи за своята сестра, която е трудноподвижна и има необходимост да посещава здравни заведения, намиращи се извън населеното място, в което живее. В подкрепа на това твърдение, се представят: копие от Експертно решение № ***/01.10.2019 г., издадено от УМБАЛ „Пловдив“ АД, както и Допълнителен лист № 1 към Експертно решение № ***/01.10.2019 г. на З.Й.М.. Твърди се още, че на инкриминираната дата и място обвиняемият е управлявал моторното превозно средство със скорост, ненадвишаваща разрешената за шофиране в границите на населено място. С тези аргументи, се иска Решението да бъде отменено в частта, в която на обв. К. е наложено административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“, като вместо това, размерът на наложеното по отношение на същия административно наказание „глоба“ – да бъде увеличен.

В съдебно заседание на 18.11.2021 г., обвиняемият и упълномощеният му защитник – адв. Д., поддържат направеното с жалбата искане. Алтернативно, се иска размерът на наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС“ – да бъде намален.

Представителят на Окръжна прокуратура – гр. Пловдив излага доводи за правилност и законосъобразност на атакувания съдебен акт. Твърди, че определеното на обв. К. наказание е справедливо и отговаря на установените по делото смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства.

Пловдивски окръжен съд, след като обсъди приложените по делото доказателства, съобрази изложените от страните доводи и служебно

провери правилността на решението, съобразно изискванията на чл. 313 и 314 от НПК, намира следното:

Първоинстанционното производство е протекло по реда на особените правила на глава XXVIII-ма от НПК.

За да постанови Решението си, Пловдивският районен съд е възприел за установена следната фактическа обстановка:

На 04.01.2020 г., около 09:20 ч., обв. К. управлявал личния си лек автомобил марка „Опел“ модел „Зафира“, с рег. № ***, по ул. "****" в гр. К. обл. Пловдив, в посока запад-изток, като бил сам в колата. Управляваният от обвиняемия автомобил, се движел по суха асфалтова настилка, без неравности, със скорост от около 35 км/ч. По същото време, свидетелят В.Г. се намирал в гр. К., на ул. „****“, срещу № 44. Последният предприел пресичане, като навлязъл на пътното платно, в посока от юг на север, спокойно, с нормален ход. В момента, в който св. Г. предприел пресичането, автомобилът управляван от обв. К. се намирал на около 26-65 м. от него. Обвиняемият, виждайки опасността – свид. В.Г., задействал спирачната система на автомобила в опит да избегне удара. Въпреки това обаче, в резултат на скоростите, с които се движели управлявания от обв. К. автомобил и свидетеля и пресичането на траекториите им на движение, настъпил удар. За лекия автомобил той бил в предната дясна част, а за пешеходеца Г. в лявата част на тялото. От удара, свид. Г. паднал на пътното платно, а автомобила, управляван от обвиняемия, преустановил своето движение, като спрял непосредствено до свидетеля. След настъпилото ПТП бил подаден сигнал на телефон 112, като на място пристигнали служители на МВР и екип на ЦСМП. Служителите на МВР тествали обв. К. за употреба на алкохол, като пробата била отрицателна, а екипът на ЦСМП оказал медицинска помощ на свидетеля Г., тъй като той имал нужда от такава.

В хода на досъдебното производство е назначена и изготвена съдебно-медицинска експертиза, според заключението на която, при възникналото на 04.01.2020 г. пътнотранспортно произшествие, на В.Г. е било причинено счупване на лява бедрена кост в горната част. Това травматично увреждане е причинено по механизма на удар с или върху твърд тъп предмет. Увреждането отговаря по начин и време да е било причинено така, както е отразено в представените по делото материали и както съобщават свидетелите по делото, а именно – при пътнотранспортно произшествие. Счупването на лявата бедрена кост в горната част е довело до трайно затрудняване на движението на десния долен крайник, за срок от 7-8 месеца.

Назначена е и е изготвена автотехническа експертиза, като видно от заключението ѝ, ударът между лек автомобил марка „Опел Зафира“ с рег. № *** и пешеходеца В.Г., е настъпил върху платното за движение на място, което се намира по дължина на 0-1 м. западно от средната част на външна циментова ограда, по широчина на около 3,5-4,0 м. северно от южната граница на платното за движение. Скоростта на движение на лек автомобил марка „Опел“ модел „Зафира“ с рег. № *** непосредствено преди задействане на спирачната му система, е била около 35 km/h, а в момента на удара – около

30 km/h.

Така възприетата от първостепенния съд фактическа обстановка, е правилно установена и се подкрепя от приобщените по реда на чл. 378, ал. 2 от НПК доказателства и доказателствени средства – справка от ЕЕН 112, часови график за работа с нарядите, Констативен протокол за ПТП с пострадали лица, ведно с план-схема, докладна записка, копие от свидетелство за управление на МПС, контролен талон и талон за преминат ГТП, документи на автомобила, справка за нарушител/водач на обвиняемия, Протокол за оглед на местопроизшествие, ведно с фотоалбум към него, автотехническа експертиза, съдебномедицинска експертиза, медицинска документация, справка за съдимост, характеристична справка на обвиняемия.

Кредитирани с доверие, като обективни, логични и непротиворечиви, възпроизвеждащи в хронологична последователност фактите, включени в предмета на доказване, са и свидетелските показания – на пострадалия при ПТП – В.Г. и на свидетелите Ц. и П. – служители към Сектор „Пътна полиция“, гр. Пловдив.

Правилно е приел първоинстанционният съд, че заявеното от пострадалия Г. относно часа, в който същият е излязъл от дома си на инкриминираната дата, а именно – 10:00 ч., не съответства на данните в останалите доказателствени материали – показанията на двамата полицейски служители и справката от ЕЕН 112, където фигурира по-ранен час – 09:27 ч. Въпреки това, не може да се приеме, че са налице някакви съществени противоречия, доколкото предвид възрастта на свидетеля и причинената му травма, е напълно възможно и житейски логично същият да не си спомня с точност в колко часа е напуснал дома си.

Въззивната инстанция не констатира допуснати нарушения на процесуалните правила при формиране на вътрешното убеждение на съда относно релевантните факти, включени в предмета по чл. 102 от НПК. Доказателственият анализ не е изключил нито един от доказателствените източници, събрани и проверени чрез регламентирания в НПК способи, без да се дава преимущество или да се игнорират част от тях за сметка на други. Не са допуснати и логически грешки при обсъждането им.

Въз основа на правилно установената фактическа обстановка и верния анализ на приобщените по надлежния ред в съдебното производство доказателства и доказателствени средства, събрани в хода на разследването, първостепенният съд е направил и съответни на закона правни изводи относно съставомерността на поведението на обвиняемия както от обективна, така и от субективна страна.

В конкретния казус, доказателствената съвкупност по делото позволява да се направи единственият несъмнен и категоричен извод, че на 04.01.2020 г. в гр. К., с действията си, обв. К. е извършил вмененото му във вина престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“, вр. чл. 342, ал. 1 от НК, за това, че на 04.01.2020 г. в гр. К., обл. Пловдив, при управление на моторно превозно средство – лек автомобил, марка „Опел“, модел „Зафира“, с рег. № ***, е нарушил правилата за движение – разпоредбите на чл. 20, ал. 2 от ЗДВП и чл.

116 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на В.Т.Г., изразяваща се в счупване на бедрената кост в горната част, довело до трайно затрудняване движенията на долен ляв крайник.

От обективна страна са налице всички признаци от състава на престъплението – при управление на лекия автомобил, обвиняемият е нарушил правилата за движение, регламентирани в разпоредбите на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и чл. 116 от ЗДвП. В действителност, обв. К. се е движел със скорост, разрешена в населено място – 35 км/ч. Факт е обаче, че управлявайки автомобила, обвиняемият, виждайки възникналата опасност за движението /постр. Г./, е бил длъжен да намали скоростта и в случай на необходимост, да спре. Обв. К. не е изпълнил и задължението, залегнало в нормата на чл. 116 от ЗДвП – да бъде внимателен и предпазлив към престарелите хора, какъвто е 88-годишният пострадал. С оглед събраните доказателства, няма спор, че настъпилата средна телесна повреда е в пряка и непосредствена връзка с извършените нарушения на правилата за движение от страна на обвиняемия. В случая се касае за причинена средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на бедрена кост, довело до трайно затрудняване движенията на долен ляв крайник за срок от 7-8 месеца.

От субективна страна, обв. К. е извършил деянието при форма на вина „непредпазливост“, като той не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди.

Първостепенният съд е приложил институтът на освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, тъй като законосъобразно е преценил, че са налице законовите предпоставки за това, визирани в чл. 78а от НК.

При определяне размера на административното наказание „глоба“, първият съд правилно е взел предвид вида и характера на засегнатите обществени отношения, свързани с безопасността и сигурността на транспорта, причинения общественоопасен резултат, както и чистото съдебно минало на обвиняемия, добрите му характеристични данни и характера на допуснатите нарушения на пътя, предвид което наказанието се явява справедливо.

Според настоящия съдебен състав, не са налице основания за отмяна на първоинстанционното Решение в частта му, в която на обв. К. е наложено и предвиденото в чл. 343г от НК наказание – „лишаване от право да управлява МПС“. В действителност, нормата на чл. 343г от НК е императивна в общия случай, когато е осъществен състав на престъпление по чл. 343, 343а, 343б и чл. 343в, ал. 1 от НК. В конкретния казус обаче, доколкото производството е протекло по реда на особените правила на глава XXVIII-ма от НПК, приложима е разпоредбата на чл. 78а, ал. 4 от НК, според която налагането на допълнителното наказание, предвидено в чл. 343г от НК не е задължително, тъй като нормата на чл. 78а, ал. 4 от НК е специална, спрямо нормата на чл. 343г от НК. Това обаче, не променя крайния извод на въззивния съд, че на обвиняемия следва да бъде наложено и наказанието „лишаване от право да управлява МПС“. Правилно първостепенният съд е взел предвид приложената

като доказателство по делото справка за нарушител/водач /л. 98 от ДП/, видно от която обв. К. не за пръв път нарушава правилата за движение – същият има над 15 установени нарушения на ЗДвП. Отделно от това, на инкриминираната дата извършените нарушения на ЗДвП са 2 на брой и макар обвиняемият да не се е движел със скорост над разрешената за населено място, както е посочено и във въззивната жалба, това, само по себе си, не е основание за промяна на извода на съда. Не обуславят такава промяна и твърденията на обв. К., че полага грижи за болната си сестра, за чието здравословно състояние представя и писмени доказателства пред въззивната инстанция, както и че трудовата му дейност е свързана с извършването на транспортни дейности. Въззивният съд намира, че без да е наложено кумулативно предвиденото наказание, целите, визирани в чл. 36 от НК, не биха могли да бъдат постигнати. Целта на наказанието е поправяне и превъзпитаване на дееца, като тя може да се постигне единствено чрез съвкупността от предвидените в НК наказания, включително и чрез лишаването от право да управлява МПС за срок от шест месеца. Определянето на по-кратък срок, също не би съдействало за осъществяване на индивидуалната и генералната превенции по чл. 36, ал. 1 от НК. Неоснователно в този смисъл е и искането за намаляване размера на наказанието. Още повече, по делото липсват доказателства, от които да се установява, че обвиняемият е единственото лице, което би могло да полага грижи за сестра му – лицето З.М..

Несъстоятелно е твърдението в допълнителната въззивна жалба, че доколкото първоинстанционното производство е протекло без участието на защитник, обв. К. не е бил наясно с факта, че свидетелството му за управление на МПС, ще бъде отнето. Още в разпита си, непосредствено след като е бил привлечен като обвиняем, К. е заявил, че не желае да бъде представляван от защитник в производството, като ако прецени, ще си „наеме“ такъв на по-късен етап – л. 41 от ДП. В случая, не е налице задължителна защита на никое от основанията на чл. 94, ал. 1, т. 1-9, поради което и не може да се приеме, че правата на обвиняемия са нарушени по някакъв начин.

Решението на ПРС в частта, в която съдът се е произнесъл по отношение на разноските, направени в хода на досъдебното производство, е правилно.

Предвид изложеното и доколкото настоящата инстанция не констатира да са допуснати съществени отстраними нарушения на процесуалните правила, обжалваното Решение, като правилно и законосъобразно, следва да бъде потвърдено.

Воден от горните съображения и на осн. чл. 334, т. 6 вр. чл. 338 НПК, Пловдивският окръжен съд:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 540/05.05.2021 г., постановено по АНД № 2600/2021 г. по описа на Районен съд – гр. Пловдив, III-ти н.с.

Да се уведомят страните за постановеното решение.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____